

Titlu de lucru 1: Valerică – Eau de Vie, Titlu de lucru 2: Jurgis Lemaire vs Christophe Baltrusaitis

Artist: Nicu Ilfoveanu

Curator: Anca Verona Mihuleț

9 mai – 15 iunie 2014

Galeria Anca Poterașu vă invită vineri, 9 Mai, 2014, începând cu ora 19.00, la vernisajul expoziției lui Nicu Ilfoveanu - *Titlu de lucru 1: Valerică – Eau de Vie, Titlu de lucru 2: Jurgis Lemaire vs Christophe Baltrusaitis*, curator Anca Mihuleț.

La începutul unui text scris în 1995 despre prezența duo-ului Fischli & Weiss în pavilionul Elveției, la Bienala de la Veneția, Bice Curiger vorbea despre copiii născuți duminica (Sonntagskinder) și starea de bine care îi caracterizează încă de la naștere; pentru ei, lucrurile par mai simple și mai liniștite, la fel cum le-au găsit la venirea lor pe această planetă, o condiție care îi înconjoară pentru restul zilelor. În timp ce noi, „oamenii din timpul săptămânii“, cu toate dorințele și dificultățile zilnice, suntem condamnați să îndurăm ușurința existențială, aproape inexplicabilă a „oamenilor de duminică“.

În urma cu câțiva ani, Nicu Ilfoveanu a început să îl fotografieze pe Valerică, un personaj colorat, încadrabil iconografic în bestiarul lumii rurale din România. Rezultatul acestei cercetări vizuale este extrem de dens și merge în două direcții – una a organizării informației vizuale și a armoniei totale și una a tentației pentru legende, istorie și fabule. Poveștile lui Valerică, închipuirile lui se răsfrâng în fotografiile lui Nicu Ilfoveanu, astfel încât copacii care cresc în dezordine pe marginea râului din sat devin o densă pădure amazoniană, rănilor de pe frunte se transformă în semne ale puterii, iar costumul extra-large asortat cu un tricou găurit de femeie pare extras din ultima colecție "back to nature style" a lui Christophe Lemaire. Atunci când vorbea despre bestiarul romanic, istoricul de artă lituanian Jurgis Baltrusaitis își imagina modul în care geniul apare într-un mediu confuz, în momentul în care elementele de regulă ignorate sunt prinse împreună. Există o uniune secretă de forțe, care atunci când colaborează, generează imagini neașteptate, demonstrând că transferul se întâmplă prin obiecte mici, nesemnificative.

Valerică este reprezentantul unui situații intime care pentru unii este socială, pentru alții este spectacol al lumii, dar care provine din nevoia de identificare, de trasare a similarităților dintre ceea ce este înăuntru și ceea ce este în afară, dintre sine și celălalt, de regăsire într-un spațiu mental al atracției, unde regulile nu există, iar dacă există, ele trebuie încălcate. Criticalitatea discursului identitar a redus la tăcere multe manifestări vizuale care erau introduse în cărți pe poziții de inferioritate, pentru a justifica canonul supra-impus.

Nu a fost nici pe departe vorba despre estetizarea ruralului sau a primitivului, nu a fost nicio încercare politically correct de abstractizare a conținutului uman, a fost o permutare iconologică bazată pe teoria imago mundi. Pentru a susține demonstrația, Nicu Ilfoveanu a pregătit o succesiune de diapozitive care combină fragmente din istoria artei din secolul al 15-lea - cum ar fi capodopera lui Botticelli „Nașterea lui Venus“ sau portretul unui anonim realizat de Tițian - cu atitudinea duminicală a lui Valerică. În fața Venerei, Valerică este un bărbat necunoscut, puțin timid, însă întors dintr-o bătălie sângeroasă; pentru Valerică, Venera poate fi doar o femeie frumoasă care plutește dezbrăcată pe o scoică gigantică. Însă este ceva în privirea lor care te face să crezi că s-au născut duminica. Și este așa de bine, pentru că nu sunt deloc plictisitori.

Parteneri: Aqua Carpatica, Domeniile Tohani